

[Thestrup.]

vil være et alvorligt slag mod den boligform, vi i så høj grad har her i landet: de sociale boligforetagender.

Må jeg over for dette sige følgende: hvorfor skulle det dog i særlig grad give anledning til spekulation? Der er jo ingen spekulation af betydning i parcelhuse, og vi møder heller ikke i udlandet nogen særlig spekulation på dette område. Dernæst påstanden om, at vi har nok i de former, vi kender for fælles ejendomsret. Det vidt udbredte ønske om at få de egentlige ejerlejligheder, som her er tale om, viser noget andet.

Det er da også således, at det egentlige ejerforhold mellem ejeren og tingen først virkelig kommer frem her i dette tilfælde, og som det i betænkningen er fremhævet, er der to vigtige punkter, hvor der er forskel: ejerlejligheden kan frit sælges, og den kan særskilt pantsættes.

Må jeg endelig sige, at jeg kan med min bedste vilje ikke indse, at man ved indførelse af ejerlejligheder retter et slag mod det sociale byggeri. I det tilfælde, hvor lejlighederne i det sociale byggeri går over til at blive ejerlejligheder, får det sociale byggeri jo nye penge, nye midler at bygge for, og vi må stadig huske på, at intet socialt byggeri kan overgå til ejerlejligheder og til privateje i det hele taget, undtagen hvor boligministerens tilladelse foreligger.

Mit parti kan derfor gå ind for indførelsen af ejerlejligheder i det omfang, jeg har nævnt. Der er, som jeg har sagt, en række gode grunde hertil, men afgørende for os er det, at vi ønsker, at folk selv skal have lov til at bestemme i så vid en udstrækning som muligt. Der er ingen saglig begrundelse for den indskrænkning, regeringen gør. Hvis en betydelig del af befolkningen ønsker ejerlejligheder i den form, der her er tale om, og de kan indføres, uden at det generer andre — og det kan de — så er det et overgreb, simpelt hen et overgreb, at nægte at give dem ret til at få denne form. Vi herinde er vælgernes repræsentanter, men vi er ikke deres for-

myndere, og vi gør en stor fejl, hvis vi behandler befolkningen som børnehaverbørn, der skal køres rundt i trillevogn af regering og folketing.

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis velvillige behandling af lovforslaget, men vi kan ikke gå ind for det med de indskrænkninger, som regeringen har givet det.

Else-Merete Ross: I det radikale venstre har vi altid betragtet opsparing til egen bolig som noget positivt og værdifuldt. Vi betragter det derfor som et gode, at en stigende andel af nybyggeriet er parcel- og rækkehuse, så mange sparer op til et så varigt forbrugsgode, som egen bolig nu engang er. Det samme gælder opsparing til og erhvervelse af sommerhus, som jo ikke mindst i de seneste år har fået et vældigt opsving. Det viser, at mange er interesserede i at eje noget og er villige til at spare på andre områder for at få en varig besiddelse, som de selv kan råde over.

Jeg er overbevist om, at der er mange, som gerne ville eje deres egen bolig, men som enten ikke har økonomiske midler til at erhverve eget hus eller ikke har lyst til det vedligeholdelsesarbejde, der følger med at have have og hus, og som derfor ville være interesserede i at kunne købe deres lejlighed. For disse mennesker og muligvis for mange andre ville ejerlejligheder være en løsning.

Er man ejer af sin lejlighed, tvinges man til en opsparing, der tilfalder en selv, ved at prioriteterne efterhånden afdrages, hvorved egenkapitalen i boligen forøges. Ejer man sin lejlighed, er man sikret mod opsigelse. Ikke mindst for erhvervsdrivende, der ofte må ofre store beløb på installationer, må man antage, at det vil være af interesse selv at eje deres butikker, værksteder, kontorer og derved opnå den fulde beskyttelse af deres erhvervsmæssige tilknytning til ejendommen.

En lejlighedsejer vil i modsætning til en andelsejer uden videre kunne pantsætte sin særskilte del af ejendommen og udnytte